

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to medfølgende børn fra Jordan. Indrejst i 2013.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er jordansk statsborger, etnisk araber og muslim fra [...], Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle og dennes familie, idet ansøgeren ikke som aftalt er vendt tilbage til Jordan efter et besøg i Danmark, hvorved hun har krænket ægtefællens og dennes families ære.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle var voldelig over for hende og deres børn. Ægtefællens familie tilhører en magtfuld klan i Jordan. Ansøgerens svigerfamilie var desuden meget undertrykkende og tvang blandt andet den mellemste datter til at bære tørklæde. Ansøgerens ældste datter er tidligere efter ægtefællens og dennes families ønske blevet tvangsgift med en ældre mand. Ansøgeren gav i forbindelse med dette ægteskab klart udtryk for sin modvilje i forhold til dette ægteskab. I [sommeren] 2012 bad en ældre mand ansøgerens ægtefælle om lov til at gifte sig med parrets mellemste datter. Manden er omkring 35 år og officer hos myndighederne. Denne gang lod ansøgeren som om, hun var indforstået med ægteskabet. Ansøgeren aftalte med sin moder, der bor i Danmark, at de skulle lade som om, at moderen var syg, således at ansøgeren var nødt til at tage til Danmark for at besøge hende. Det lykkedes ansøgeren at overbevise sin ægtefælle om dette, og hun fik desuden overbevist ham om, at hun var nødt til at tage de to yngste døtre med. Ansøgeren og døtrene indrejste i Danmark på et besøgsvisum. Det var aftalt, at de skulle blive i Danmark i en måned, og at datteren skulle forloves, når de vendte tilbage til Jordan. Ansøgeren har under tvang hjulpet sin ægtefælle med at uddele breve i henholdsvis Syrien og Jordan i forbindelse med ægtefællens ulovlige aktiviteter. Ansøgeren lovede ægtefællen, at hun ville fortsætte med at gøre det, hvis han lod hende rejse med døtrene. Ansøgerens ægtefælle har ringet til datteren i Danmark og fremsat trusler, og ansøgeren har også talt med ægtefællen, der har truet hende i telefon. Ægtefællen har dræbt ansøgerens fætter i Syrien, således som han havde truet med at gøre.

Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har vurderet, at ansøgeren har afgivet en usandsynlig forklaring, der til dels indeholder divergenser og udbygninger og generelt fremstår utroværdig.

Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren på flere punkter har afgivet en vag og generel forklaring, herunder om vold og undertrykkelse fra ægtefællen, om svigerfamiliens forbindelse til myndigheder og indflydelsesrige personer, om den person datteren skulle giftes med, og om forløbet omkring aftalen om ægteskab.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren på flere punkter har forklaret divergerende, herunder om hvorfor ægtefællen tillod ansøgeren og døtrene at rejse, og om kontakt til ægtefællen efter udrejsen.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende, herunder om forsøg på at søge myndighedsbeskyttelse, om tvungen bistand til ægtefællens ulovlige aktiviteter,

om trusler fra ægtefællen fremsat i telefonsamtale med henholdsvis datteren og ansøgeren, og om drab på ansøgerens fætter.

Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på flere punkter fremstår usandsynlig og utroværdig, herunder at ansøgerens knap 14-årige datter loves bort til en ældre officer, som anmoder om hendes hånd efter at have set hende på vej til skole, at ansøgeren skulle have døtrene med for at kunne tage sig af dem, og at ægtefællen lod ansøgeren rejse med bl.a. datteren, der skulle giftes.

Ved vurderingen af troværdigheden har Flygtningenævnet endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl omkring 5 måneder efter udrejsen fra hjemlandet, at hun har valgt at destruere sit pas, ligesom der ikke i øvrigt er dokumenter, der støtter ansøgerens forklaring.

På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnets afgørelse om afslag på genoptagelse fra april 2015

Flygtningenævnet udtalte bl.a.:

”Ved brev [fra sommeren] 2014 har Dansk Flygtningehjælp anmodet Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Flygtningehjælpen har som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at ansøgeren [i foråret] 2014 til Dansk Flygtningehjælp har forklaret, at hun har modtaget nye oplysninger, der bekræfter truslerne mod hende i hjemlandet. Ansøgerens ægtefælle har meldt hende til politiet i Jordan for kidnapning af de to børn, der nu opholder sig i Danmark sammen med hende. Der er blevet udstedt en arrestordre, og hun er blevet dømt in absentia til to års fængsel. Ansøgeren har en kopi af dokumentet fra retten, som et af hendes børn i Jordan har sendt til hende for cirka to måneder siden. Ansøgerens børn har taget retskendelsen fra ansøgerens ægtefælle og taget et billede af den i smug. Dokumentet er udstedt [i sommeren] 2013. Dokumentet er vedlagt genoptagelsesanmodningen. Ansøgerens børn fik det at vide ved et tilfælde, da de overhørte ansøgerens ægtefælle tale om det. Vedrørende de mange divergenser i hendes forklaring har ansøgeren forklaret, at hun aldrig fik at vide, at hun skulle forklare detaljeret. Hun frygtede desuden for sin families sikkerhed, idet hun var bange for, at hvis hun fortalte noget til de danske myndigheder, kunne det komme til de jordanske myndigheders kendskab. Det var også derfor, ansøgeren rejste til Sverige for at søge asyl; hun ville beskytte sin familie, så derfor fortalte hun ikke til nogen, at hun udrejste. Vedrørende sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun og hendes ægtefælle levede sammen dels i Jordan og dels i Syrien på grund af ægtefællens arbejde. Ansøgeren vidste ikke, hvad ægtefællen arbejdede med, da han sagde, det var hemmeligt. Ægtefællen bad ansøgeren om at dele breve ud i en flygtningelejr i Syrien. Ansøgeren spurgte, hvad der var i kuverten, hvortil ægtefællen svarede, at det var økonomisk hjælp til flygtningene, og at det var nemmere, hvis det var en kvinde, der delte dem ud. Ansøgeren kørte sammen med ægtefællen rundt til husene. Ægtefællen blev tilbage, mens ansøgeren gik ud og bankede på og afleverede kuverten. Ansøgerens fætter, [A], fandt ud af, at ansøgeren havde hjulpet sin ægtefælle, og fætteren advarede hende og sagde, at det var ulovligt materiale og meget farligt for hende. Fætteren ville ikke fortælle mere, men sagde til hende, at hun skulle spørge sin ægtefælle. Ansøgeren konfronterede sin ægtefælle, som blev meget vred og opførte sig aggressivt over for hende. Ansøgeren turde ikke

spørge ind til mere, og tingene faldt efter et stykke tid til ro. Da de kom til Jordan, ville ægtefællen have, at ansøgeren skulle udføre de samme tjenester for ham i form af at udlevere kuverter i en landsby i ørkenen. En dag fik ansøgeren at vide, at en ældre mand ville fri til hendes 15-årige datter. Ansøgeren ville ikke miste endnu en datter, så hun havde besluttet sig for at forsøge alt for at redde situationen. Ansøgeren ringede til sin moder, som inviterede dem til Danmark. Ægtefællen ville først ikke gå med til det, men moderen opdigtede en historie om, at hun var meget syg, og det lykkedes ansøgeren med hjælp fra sine søskende at overtale ægtefællen til at lade hende rejse. Ansøgeren sagde til ægtefællen, at hun ville hjælpe ham med at udlevere materialet og gå med til ægteskabet, hvis bare de kunne få lov til at rejse til Danmark. De fik et besøgsvisum på en måned. Ansøgerens ægtefælle sagde til ansøgeren, at hvis hun ikke kom tilbage efter en måned (det vil sige [i vinteren] 2012), ville der ske forfærdige ting. Ansøgeren fik udstedt besøgsvisummet på den danske ambassade, og hendes ægtefælle underskrev en skriftlig erklæring, som hun afleverede i lufthavnen. Dansk Flygtningehjælp har henvist til Freedom House, Rana Husseini, Women's Rights in the Middle East and North Africa: Progress Amid Resistance 2010 - Jordan, hvori der om kvinders rettigheder i Jordan står anført, at "Jordanian law upholds citizens' rights to move freely within the country and abroad, except in designated military areas. Under the current Provisional Passport Law (No. 5 of 2003), women are no longer required to seek permission from their male guardians or husbands before obtaining or renewing their passports. Nevertheless, the Personal Status Law allows fathers to prevent their children from traveling, and in several recent cases handled by women's rights groups, mothers involved in divorces were barred from traveling abroad with their children due to a travel ban imposed by their husbands. Social norms continue to play a major role in restraining women's freedom of movement in other ways, particularly in rural areas. For example, some families withdraw their girls from school at age 16 or refuse to allow them to attend universities, particularly if that involves moving to another place of residence." Dansk Flygtningehjælp anfører hertil, at ansøgerens forklaring om hendes udrejse efter Flygtningehjælpens opfattelse ikke er i uoverensstemmelse med de foreliggende baggrundsoplysninger. Da ansøgeren ikke kom tilbage [i vinteren] 2012 som aftalt, truede ægtefællen ansøgeren med at slå hendes fætter ihjel. Fætteren blev dræbt [i vinteren] 2013 ved et skud i hovedet i flygtningelejren [B]. Ansøgeren mener ikke, at hun kan fremskaffe dødsattesten eller andet, der kan bevise, at han er blevet skudt. Dansk Flygtningehjælp har endvidere anmodet om, at genoptagelsesansøgningen tillægges opsættende virkning.

Flygtningenævnet har foranstaltet det i genoptagelsesansøgningen vedlagte dokument oversat.

Dokumentet, som er affotograferet, fremstår som en arrestordre udstedt af Ammans byret ved dommer [C], dateret [sommeren] 2013. Dokumentet fremstår som en maskinskrevet formular med felter og plads til diverse oplysninger, såsom generalia for den eftersøgte person og sagens karakter, som er delvist udfyldt håndskrevet og underskrevet og stemplet af byretten i Amman. Det fremgår blandt andet af dokumentet, at [ansøgeren] er eftersøgt og dømt to års fængsel for kriminalitet på baggrund af en klage fra [D].

Ved brev [fra sommeren] 2014 har Flygtningenævnet anmodet om Dansk Flygtningehjælps eventuelle bemærkninger til det oversatte dokument.

Ved brev [fra sommeren] 2014 har Dansk Flygtningehjælp fremsendt bemærkninger til det oversatte dokument. Flygtningehjælpen har i den forbindelse blandt andet anført, at det felt, hvoraf det fremgår, at ansøgeren er blevet dømt (markeret med en blå halvcirkel), stemmer overens med tidligere fremsendte oplysninger, nemlig at ansøgeren er dømt to års fængsel in absentia. Dansk Flygtningehjælp har endvidere henvist til baggrundsoplysninger om kvinders retstilling i samfundet

og straffen for æresdrab i Jordan. Flygtningehjælpen anfører, at ansøgeren har forladt sin ægtefælle mod hans vilje, og at hun derfor risikerer, at hendes børn vil blive taget fra hende samt æresrelateret vold, som ansøgeren vil have ingen eller få muligheder for at beskytte sig imod. Derudover har Dansk Flygtningehjælp henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i sager vedrørende artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om ret til retfærdig rettergang, herunder særligt til Domstolens afgørelse af 17. januar 2012 i Othman (Abu Qatada) v. The United Kingdom. Dansk Flygtningehjælp anfører, at en udsendelse af ansøgeren til Jordan vil være i strid med Konventionens artikel 6. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har flere gange fastsat, at artikel 6 finder anvendelse i sager, der vedrører udvisning eller udlevering til retsforfølgelse. Med henvisning til kvinders manglende retstilling i Jordan, anfører Flygtningehjælpen, at artikel 6 udtrykkeligt kræver en ”upartisk” domstol, og allerede fordi ansøgeren er kvinde og har krænket sin ægtefælles ære, vil domstolen ikke fremstå som neutral (”appearance of impartiality”). Endvidere er det uklart, hvorvidt ansøgeren vil have adgang til ”a fresh determination of the merits of the charge”, hvorfor Flygtningehjælpen er af den opfattelse, at de danske myndigheder ikke vil kunne garantere ansøgerens personlige sikkerhed samt rettigheder i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 ved en eventuel udsendelse til Jordan. Ydermere henviser Flygtningehjælpen til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået, at retssystemer i Jordan lider af grundlæggende mangler blandt andet på grund af brugen af tortur. Endelig har Dansk Flygtningehjælp anført, at ansøgerens liv og personlige sikkerhed vil være i fare, hvis hun vender tilbage til Jordan. Ansøgerens manglende adgang til en retfærdig rettergang i Jordan sammenholdt med hendes personlige status som enlig kvinde krænker hendes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte ansøgerens samt hendes to børns udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Flygtningenævnet kan således henholde sig til sin beslutning af [...] januar 2014, hvori nævnet blandt andet udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygtede at blive slået ihjel af sin ægtefælle og dennes familie, idet ansøgeren ikke som aftalt var vendt tilbage til Jordan efter et besøg i Danmark, hvorved hun havde krænket ægtefællens og dennes families ære. Ansøgeren havde til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle var voldelig over for hende og deres børn. Ægtefællens familie tilhørte en magtfuld klan i Jordan. Ansøgerens svigerfamilie var desuden meget undertrykkende og tvang blandt andet den mellemste datter til at bære tørklæde. Ansøgerens ældste datter var tidligere efter ægtefællens og dennes families ønske blevet tvangsgift med en ældre mand. Ansøgeren gav i forbindelse med dette ægteskab klart udtryk for sin modvilje i forhold til dette ægteskab. I [sommeren] 2012 bad en ældre mand ansøgerens ægtefælle om lov til at gifte sig med parrets mellemste datter. Manden var omkring 35 år og officer hos myndighederne. Denne gang lod ansøgeren som om, hun var indforstået med ægteskabet. Ansøgeren aftalte med sin moder, der bor i Danmark, at de skulle lade som om, at moderen var syg, således at ansøgeren var nødt til at tage til Danmark for at besøge hende. Det lykkedes ansøgeren at overbevise sin ægtefælle om dette, og hun fik desuden overbevist ham om, at hun var nødt til at tage de to yngste døtre med. Ansøgeren og døtrene indrejste i Danmark på et besøgsvisum. Det var aftalt, at de skulle blive i Danmark i en måned, og at datteren skulle forloves, når de vendte tilbage til Jordan. Ansøgeren havde under tvang hjulpet sin ægtefælle med at uddele breve i henholdsvis Syrien og Jordan i forbindelse med ægtefællens ulovlige aktiviteter. Ansøgeren lovede ægtefællen, at hun ville fortsætte med at gøre det, hvis han lod hende

rejse med døtrene. Ansøgerens ægtefælle havde ringet til datteren i Danmark og fremsat trusler, og ansøgeren havde også talt med ægtefællen, der havde truet hende i telefon. Ægtefællen havde dræbt ansøgerens fætter i Syrien, således som han havde truet med at gøre. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet vurderede, at ansøgeren havde afgivet en usandsynlig forklaring, der til dels indeholdt divergenser og udbygninger og generelt fremstod utroværdig. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren på flere punkter havde afgivet en vag og generel forklaring, herunder om vold og undertrykkelse fra ægtefællen, om svigerfamiliens forbindelse til myndigheder og indflydelsesrige personer, om den person datteren skulle giftes med, og om forløbet omkring aftalen om ægteskab. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren på flere punkter havde forklaret divergerende, herunder om hvorfor ægtefællen tillod ansøgeren og døtrene at rejse, og om kontakt til ægtefællen efter udrejsen. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde forklaret udbyggende, herunder om forsøg på at søge myndighedsbeskyttelse, om tvungen bistand til ægtefællens ulovlige aktiviteter, om trusler fra ægtefællen fremsat i telefonsamtale med henholdsvis datteren og ansøgeren, og om drab på ansøgerens fætter. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring på flere punkter fremstod usandsynlig og utroværdig, herunder at ansøgerens knap 14-årige datter loves bort til en ældre officer, som anmodede om hendes hånd efter at have set hende på vej til skole, at ansøgeren skulle have døtrene med for at kunne tage sig af dem, og at ægtefællen lod ansøgeren rejse med bl.a. datteren, der skulle giftes. Ved vurderingen af troværdigheden havde Flygtningenævnet endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl omkring 5 måneder efter udrejsen fra hjemlandet, at hun havde valgt at destruere sit pas, ligesom der ikke i øvrigt var dokumenter, der støttede ansøgerens forklaring. På den baggrund og efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

For så vidt angår det i genoptagelsesansøgningen [fra sommeren] 2014 anførte om, at ansøgeren aldrig fik at vide, at hun skulle forklare deltaljeret, ligesom at hun var bange for, at det hun fortalte, ville komme til de jordanske myndigheders kendskab, skal Flygtningenævnet bemærke, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2013 og til asylsamtalen [i efteråret] 2013 med Udlændingestyrelsen blandt andet blev gjort bekendt med, og efterfølgende skrev under på at have forstået, at hun havde pligt til at medvirke til sin asylsags oplysning og meddele de oplysninger, som var nødvendige til bedømmelsen af sagen, ligesom asylsamtalen havde til formål at give hende lejlighed til at forklare uddybende og supplerende om sit asylmotiv. Nævnet bemærker videre, at ansøgeren til de to samtaler med Udlændingestyrelsen ligeledes blev gjort bekendt med, og efterfølgende skrev under på at have forstået, at de danske myndigheder har tavshedspligt, og at alle oplysninger behandles fortroligt, ligesom de danske myndigheder under asylsagens behandling ikke ville rette henvendelse til de jordanske myndigheder. Tilsvarende blev gjort ansøgeren bekendt ved mødets begyndelse i Flygtningenævnet [...] januar 2014.

For så vidt angår det i genoptagelsesansøgningen anførte om ansøgerens asylmotiv, herunder om uddeling af breve, omstændighederne omkring rejsen til Danmark og drabet på fætteren, er dette forhold, som var Flygtningenævnet bekendt ved nævnets behandling af ansøgerens sag [i] januar 2014. Nævnet har således allerede taget stilling ansøgerens forklaring herom.

Nævnet finder ikke, at det fremlagte dokument, som fremstår som en arrestordre, kan føre til en ændret vurdering af sagen, da dette fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed ikke kan tillægges bevismæssig værdi. Nævnet har særligt lagt vægt på dokumentets karakter og indhold samt fremkomsttidspunkt. Nævnet har tillagt det betydning, at dokumentet, der er dateret fem

måneder før nævnets afgørelse, først er fremlagt efter, at ansøgeren er blevet meddelt endeligt afslag på asyl. Forklaringen om, hvordan ansøgerens børn i [foråret] 2014 ved et tilfælde blev bekendt med arrestordren, da de overhørte ansøgerens ægtefælle tale om det, forekommer ikke overbevisende. Nævnet bemærker hertil, at ansøgeren ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på, hvordan børnene er kommet i besiddelse af det fremlagte dokument, herunder hvorfor ansøgerens ægtefælle havde en kopi af det omtalte dokument.

Flygtningenævnet finder således fortsat i det hele at måtte afvise ansøgerens forklaring om hendes konflikter med sin ægtefælle, dennes familie og de jordanske myndigheder og det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle frygte æresrelaterede forhold eller retsforfølgelse fra myndighederne.

Afslutningsvist finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle forhold for kvinder i Jordan i sig selv kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Flygtningenævnet finder således fortsat ikke, at den jordanske statsborger [ansøgeren] har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan vil være i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Det påhviler fortsat ansøgeren samt hendes to børn at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelsen af [...] januar 2014 fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren samt hendes to børn ikke udrejser frivilligt, kan de, som det fremgår af nævnets beslutning af [...] januar 2014, udsendes tvangsmæssigt til Jordan, jf. udlændingelovens § 32 a.”